

สื่อสำหรับครู เรื่อง เบญจศีลเบญจธรรม
หน่วยการเรียนรู้ที่ ๑๑ เรื่อง โอวาท ๓
แผนการจัดการเรียนรู้ที่ ๗ เรื่อง เบญจศีลคู่เบญจธรรม ๒
รายวิชา สังคมศึกษา รหัสวิชา ส๑๓๑๐๑ ภาคเรียนที่ ๒ ชั้นประถมศึกษาปีที่ ๓

นิทานเรื่อง ที่ ๔ พุดแล่นนะฟ้าใส

ณ หมู่บ้านหนึ่งแถวชานเมือง มีครอบครัวเล็กๆครอบครัวหนึ่งมีพ่อ แม่ พี่ชาย ชื่อ ตะวัน และน้องสาว ชื่อ ฟ้าใส อาศัยอยู่ด้วยกันอย่างมีความสุข พ่อมีหน้าที่เป็นหัวหน้าครอบครัวที่ดี ในทุกๆเช้าพ่อจะไปทำงาน ณ บริษัทแห่งหนึ่งซึ่งไม่ห่างจากบ้านมากนัก แม่เป็นแม่บ้านที่ดีดูแลลูกๆ และพ่อ แม่ทำงานบ้านทุกอย่าง มีลูกสาวและลูกชายที่น่ารักทั้งสองคน อยู่มาวันหนึ่งตะวันต้องไปเข้าค่ายจิตอาสาหนึ่งสัปดาห์แต่ตะวันมีต้นไม้ที่ต้องนำไปส่งคุณครูจึงได้ฝากให้ฟ้าใสช่วยดูแลต้นไม้ให้ระหว่างที่ตะวันได้ไปเข้าค่ายจิตอาสา ฟ้าใสได้รับปากกับตะวันว่าจะช่วยดูแลต้นไม้ให้เป็นอย่างดีและไม่ปล่อยให้ต้นไม้ตายอย่างแน่นอน “เห้ยยย!!! หือออ ต้นไม้” “เป็นอะไรพี่ตะวันร้องโวยวายอะไรแต่เช้า ฟ้าใสตกใจหมด” “ฟ้าใสไหนพุดว่าจะดูแลต้นไม้ให้พี่เง ทำไมมันตายแบบนี้แล้วพี่ต้องส่งครูด้วย” “ฟ้าใสขอโทษฟ้าใสมัวแต่เล่นเพลินไปหน่อยจนลืมดูเลย ฟ้าใสขอโทษนะพี่ตะวัน” “หี ฟ้าใสคงไม่เดือดร้อนอะไรอยู่แล้ว เพราะคนที่โตดครูดูไม่ใช่ฟ้าใส” “หือออพ่อพี่ตะวันโกรธฟ้าใสไปแล้ว คงไม่อยากเล่นด้วยกับฟ้าใสแล้วแน่ๆเลย แต่ฟ้าใสสืมจริงๆนะ” “เอาเถอะลูกปล่อยให้พี่ตะวันเขาใจเย็นลงสักหน่อยเดี๋ยวก็ดีขึ้น แต่ก็ถูกของพี่ตะวันที่จะโกรธลูกนะเพราะฟ้าใสสัญญาว่าจะทำแต่ไม่ทำ สัจจะแปลว่าความจริง ความตรงและความแท้ถ้าฟ้าใสมีสัจจะกับสิ่งที่พุดสัญญาออกไปก็จะทำให้ลูกเป็นมีสัจจะ แต่ถ้าไม่ทำในสิ่งที่พุดหรือสัญญาออกไปก็ทำให้เราเป็นคนไม่มีสัจจะพุดสิ่งใดในครั้งต่อไปก็จะไม่น่าเชื่อถือและไม่มีใครไวใจอีกต่อไป”

นิทานเรื่องที่ ๕ กระจ่างตื่นตูม (มีสติรู้ตัว)

กาลครั้งหนึ่ง กระจ่างตัวหนึ่งนอนหลับอยู่ใต้ต้นตาลขณะที่นอนหลับอยู่นั้น เกิดพายุใหญ่ ทำให้ลูกตาลหล่นลงที่พื้นดิน เกือบถูกกระจ่างตายกระจ่างตกใจตื่นขึ้น คิดว่าฟ้าถล่ม ไม่ทันได้ ไตร่ตรองลุกขึ้นได้ก็วิ่งไปอย่างสุดกำลัง เพราะกลัวความตายสัตว์อื่น ๆ เห็นกระจ่างวิ่งมาจนเต็ม กำลังดังนั้นจึงถามกระจ่างว่า “นี่ท่านวิ่งหนีอะไรมา” กระจ่างวิ่งพลางบอกพลางว่า “ฟ้าถล่ม” สัตว์เหล่านั้นได้ฟังกระจ่างบอก ไม่ทันคิดสำคัญว่าฟ้าถล่มจริง ก็พากันวิ่งตามกระจ่างไปหลุม ขาหัก แข้งหัก โคนต้นไม้ ตกเหวตายบ้างก็มีส่วนที่ยังเหลือก็พากันวิ่งหนีต่อไปอีก จนกระทั่ง มาพบพญาราชสีห์ตัวหนึ่ง เป็นสัตว์มีปัญญา เห็นสัตว์ทั้งหลายพากันวิ่งมาไม่หยุดไม่หย่อน จึงร้องถามว่า... “พวกท่านวิ่งหนีอะไรมา” กระจ่างจึงเล่าเรื่องให้ราชสีห์ฟัง ราชสีห์ก็เข้าใจทันทีจึงถามต่อไปว่า “ฟ้าถล่มที่ตรงไหน จงพาเราไปดูสักที” พอไปถึงใต้ต้นตาลที่กระจ่างนอนพญาราชสีห์พิเคราะห์ดู เห็นลูกตาลตกอยู่ที่โคนต้นก็เข้าใจว่าที่แท้เป็นลูกมะตูมตกลงบนใบตาลแห้ง...จึงเกิดเสียงดัง จนเจ้ากระจ่างคิดว่าแผ่นดินถล่มสัตว์ทั้งหลายเกือบต้องเสียชีวิตเพราะเชื่อตามเสียงผู้อื่นโดยไม่คิด ไตร่ตรองให้ดีเสียก่อนเมื่อรู้สาเหตุแล้ว...จึงประกาศให้สัตว์ทั้งหลายทราบตามความเป็นจริง...ด้วยความสุขุมรอบคอบรู้จักใช้สติปัญญาไตร่ตรอง...พญาราชสีห์จึงสามารถรักษาชีวิตสัตว์ทั้งหลายไว้ได้ และนำความสงบสุขมาสู่ป่าใหญ่อีกครั้งหนึ่ง